

Kilise ve Eğitim

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luka 10:30–37, Matta 5:14–16, Luka 4:18–23, Yerehya 29:13, Matta 7:7, 1.Selanikliler 2:6–8.*

HATIRLAMA METNİ: “İnsanlardan –ne sizden ne başkalarından– gelecek övgünün peşinde de değildik. Mesih’in elçileri olarak size ağırlığımızı hissettirebilirdik. Ama çocuklarını bağrına basan bir anne gibi size şefkatle davrandık. Sizlere öylesine gönülden bağlanmıştık ki, sizinle yalnız Tanrı’nın Müjdesi’ni değil, kendi canlarımızı da paylaşmaya razıydık. Çünkü sizi o denli çok sevdik!” (1. Selanikliler 2:6–8).

Kutsal Kitap, iman edenlerin Allah’a ibadet etmek için–havralarda, evlerde ve kiliselerde–bir araya toplanmaya başladığı en eski zamanlardan beri, Kutsal Yazılar’ı çalışmayı, ibadetleri aracılığıyla kendi yaşamları için Allah’ı bilmeyi ve O’nun isteğini anlamayı arzulayan insanlar olduğunu açıklar. Ayrıca Kutsal Kitap, kilisenin ciddi ve yerinde tartışmaların gerçekleşmesi gereken ve insanların kendi Allah bilgilerinde ve O’nun kendi yaşamları için istediğinde gelişebildiği bir yer olduğunu defalarca açıklamıştır.

Biz bazen sorular sormaktan korkarız. Fakat Kutsal Kitap’ta soruların sıklıkla insanların Allah’ı daha açık bir şekilde anlamalarını sağlamak için kullanıldığını görüyoruz. Benzer şekilde, öyküler de Kutsal Kitap boyunca insanların bağlılıklarını gözden geçirmelerine fırsat sağlamak için kullanılmışlardır. İsa, öğrencileri ve takipçilerini bu şekilde eğitmeye özellikle odaklanmıştı.

Eğer kilise bir eğitim yeri olacaksa, o halde özgün konuşmanın gerçekleşebileceği bir alan sağlamak zorundadır. Nasıl okulda öğrenciyken bize “sorunun aptalcası olmaz” dendiye, kilise içinde de her kişinin Allah ve O’nun yaşamları için tasarladıklarıyla ilgili lütuf ve kavrayışla gelişebileceği güvenli ortamı sağlamak zorundayız.

*28 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Gerçek Hristiyan Eğitimi

Hikâye o ki, Öğretmen sınıfında oturan genç öğrencinin uykulu gözlerine bakıp şu soruyu sormuş: “Öğrenciler, gecenin sona erip gündüzün başladığını nasıl anlarsınız?”

Öğrencilerden bazıları dikkatle elini kaldırmış. “Öğretmenim” demiş biri, “baktığında bir incir ağacı ile zeytin ağacını ayırt edebildiğin zaman mı?”

“Hayır.”

Elini kaldıran başka bir öğrenci: “Öğretmenim, baktığında bir koyunla keçiyi ayırt edebildiğin zaman mı?”

Birkaç öğrencinin cevabını dinledikten sonra öğretmen şöyle demiş, “Çocuklar, gecenin bitip gündüzün başladığını, daha önce hiç görmediğiniz birinin yüzüne bakıp onun kardeşiniz olduğunu gördüğünüzde anlarsınız. O ana kadar, hava ne kadar aydınlık olursa olsun, hala gecedir.”

Luka 10:30–37 ayetlerini oku. İsa bu öyküyle neyi vurgulamaya çalışıyordu? Ve bu öykü, neyin gerçek Hristiyan eğitiminin bir parçası olması gerektiği konusunda bize ne anlatmalı?

Yedinci Gün Adventistleri olarak biz, Hristiyan dünyasının çoğunun bile hâlâ kavrayamadığı doktrinsel ışık ve hakikatin (ölülerin durumu, Sebt günü, 1844 ve yargılama, büyük mücadele gibi öğretiler) bolluğuyla bereketlenmiş durumdayız. Fakat, bu hakikatler çok önemli olmasına rağmen, eğer biz insanlara karşı nazik değilsek, diğerlerine önyargıyla yaklaşıyorsak ve çevremizin kültürel ve sosyal eğilimlerinin diğer insanları kendimizden aşağı görmemize yol açmasına izin veriyorsak, bize ne faydaları olur ki?

Gerçek Hristiyan eğitimi, her şeyden önce bizim bu insani zaafaların ve kötülüklerin ötesine geçmemizi ve diğer insanları Mesih’in onları gördüğü gibi, uğruna öldüğü, çarpmıhta günahlarını üstlendiği, uğruna sonsuz bir bedel ödediği varlıklar olarak görmemizi sağlamalıdır. Ancak yapmamız gerektiği gibi hacı yüceltirse, her insanın değerini ve kıymetini görecek, Allah’ın onlara kondurduğu değere uygun olarak, onlara gerçekten hak ettikleri gibi davranacağız. Hristiyan eğitimi bu öğretiyi barındırmalıdır, barındırmıyorsa “Hristiyan” unvanını taşımaya layık değildir.

Senin kültürün ya da toplumun, gizlice veya açıktan, bir Hristiyan olarak senin üstün gelmen gerektiğine dair hangi önyargıları öğretiyor?

Işık Olarak Yaşamaya Çağrılmış

Nereye bakarsak bakalım, sanki gezegenimiz içine kapanıyor, ışığın yerini karanlık alıyor gibi görünüyor. Fakat bu zor ve meydan okuyan dünyada kendi tecrübemizi değerlendirirken, en hassas noktamızda da karanlıkla karşılaşyoruz. Biz de hastalıkla mücadele ederken, sevdiğimizimizi kaybettiğimizde, ailelerin ayrılık ve boşanmaya yenik düştüğünü görürken, kültürümüzde ve toplumumuzdaki pek çok kötülüğe anlam vermekte zorlanırken, bu hayatın bize getirdiği korkuları kavırıyoruz.

Fakat bu ahlâki çöküş ve ruhsal karanlık manzarası içindeyken, hem içten hem de dıştan kaynaklanan bu gürültünün içinde, İsa'nın her birimize söylediği sözleri duyuyoruz:

“Dünyanın ışığı sizsiniz. Tepeye kurulan kent gizlenemez. Kimse kandil yakıp tahıl ölçeğinin altına koymaz. Tersine, kandillige koyar; evdekilerin hepsine ışık sağlar. Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!” (Matta 5:14–16). **Bu ayetler, nasıl yaşamamız gerektiğine ve Hristiyanlar olarak yaptıklarımızın diğer insanların Allah'ı nasıl gördüklerini ne şekilde etkilediğine dair bize ne öğretiyor?**

O gün, sıcak güneş altında Celile Denizi'nin kenarında oturmuş İsa'yı dinleyenler, O'nun sözlerini nasıl anlamışlardı? O'nun sözlerini duymuş olanlar ışık ve karanlık hakkında her şeyi biliyorlardı. Ve kesinlikle onları korkutan çok fazla karanlığa sahiplerdi. Roma işgali altında, telefon, bilgisayar ya da internete sahip olmasalar da bir çok yönden bizim toplumumuz kadar etkili, hatta bazı yönlerden daha korku verici, askerleştirilmiş bir toplumun içinde yaşıyorlardı.

Romalılar her yerdeydi, tepelikteki yığınlar, sorun çıkaranların hiç vakit kaybetmeden kendilerini işkencecilerin önünde bulacaklarını ve sonra da Roma çarmıhında çıplak bir şekilde can vereceklerini hatırlatıyordu.

Fakat işte İsa buradaydı ve onları ışık olarak yaşamaya, merhametli olmaya, yüreği temiz olmaya, barışı sağlayanlardan olmaya çağırıyordu. O halde, çocuklarımıza dünyadaki ışıklar olmayı, diğer insanlara Allah'ın gerçekliği ve iyiliğini açığa vuran seçimler yapabilmeyi ve kararlar verebilmeyi öğretmek, Hristiyan eğitimine dahil olmalıdır.

Gerçekten, diğer kişileri Allah'ın gerçekliğine ve iyiliğine yönlendirmek için neler yapabiliriz?

Öğrenciler olarak Yaşamak

Eğer kilise Hristiyan eğitiminin bir kuvveti olmak konusunda kararlıysa, İsa ile başlamamız zaruridir. İsa öğrencileri çağırdı. Onlarla birlikte yürüyerek, onları görev için hazırladı. İlgilenmeleri ve sevmeleri gereken insanların yaşamlarına dahil olsunlar diye fırsatlar sağladı. Ve her gün, insanlar birbirlerini kardeş olarak görmeye başlasa dünyanın nasıl bir yer olabileceğine dair tasavvuruyla onları zorladı.

Luka 4:18–23 ayetlerini oku. Mesih'in, O'nun takipçileri olarak hepimize verdiği mesaj nedir?

Öğrenciler, üç yıl boyunca öğretmenleri İsa'nın krallığın ideallerini hayata geçirişine tanık oldular—O'nun Nasıra'daki havrada verdiği ilk vaazında açıklanan idealler. Bağışlama, lütuf ve sevgi, yalnızlık, adanma ve zorlukla el ele yürümüştü. İlk öğrenilecek ders, öğrenciliğin hafife alınacak bir şey olmadığı dersi idi. Sen bir ömür boyu öğrencisin, bir günlüğüne değil.

“Kurtarıcı'nın öğrencilere verdiği görev inananların tümünü kapsıyordu. . . dünyanın sonuna dek Mesih'e iman edenlerin tümü dahildir. . . Kendisine göksel anlayış verilmiş herkes bu Müjde'den yararlanabilir. Mesih ile yeni bir yaşama kavuşmuş olanlar çevrelerindeki diğer insanların kurtuluşu için çalışmalıdırlar. İmanlılar topluluğu bunun için kurulmuştur. Bu topluluğa ait olmak isteyen herkes Mesih ile birlikte çalışmalıdır.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 807.

İsa'nın öğrencileri olarak, O'nun her zaman kardeşliğimizin de ibadetimizin de merkezinde olduğundan emin olmalıyız. Öğrenciliği ortaya çıkartan kişinin İsa olduğunu aklımızda tutmak önemlidir. O'nun zamanındaki öğretmenler takipçilerini etkiliyorduysalar da, insanlardan Kendisini takip etmelerini isteyen İsa olmuştu. Öğretmenler, İsa ile olmanın onların tüm emirlerinden daha önemli olduğunu savunacak kadar esaslı bir çağrıyı hayal bile edemezlerdi.

Ve İsa'nın öğrencileri olarak, sadece her insana saygı duymakla kalmıyor, aynı zamanda herkesin gelişip büyüyebileceği bir yeri mümkün kalmak için çalışıyoruz.

Bu sebeple, Hristiyan eğitimlerinin tümü, sadece kendi hayatımızı kazanmaya değil, kendi dünyamızda İsa'nın bizden yapmamızı istediği şeyle ilgili bu görev duygusunu barındırmalıdır: İhtiyaç sahiplerine hizmet etmekte O'nun ayak izlerini takip etmek ve müjdenin iyi haberini onlarla paylaşmak.

Gerçeği Aramak

Genellikle modern fiziğin babası olarak kabul edilen Albert Einstein şöyle yazmıştı: “Önemli olan sorgulamaktan vazgeçmemektir. Merak, var olmak için kendi sebebine sahiptir. Sonsuzluğun, yaşamın, gerçekliğin harika yapısının gizemleriyle karşılaştığımızda, huşu içinde kalmamak mümkün değil. İnsanın her gün bu gizemin küçük bir parçasını basit bir şekilde kavramaya çalışması yeterli olacaktır. Kutsal bir merakı asla kaybetmeyin.”

Biz bir gizem dünyasında yaşıyoruz öyle değil mi? Modern bilim, varlığın neredeyse her seviyesinde muazzam bir karmaşıklık olduğunu bize gösterdi. Ve eğer fiziksel şeyler için durum buysa, ruhsal şeyler için kim bilir nasıldır?

Gerçek arayışı, cevapları arayış hakkında aşağıdaki ayetler ne öğretiyor? (*Yeremya 29:13; Matta 7:7; Elçilerin İşleri 17:26, 27; Mezmurlar 25:5; Yuhanna 16:13; Yuhanna 17:17*)

Kutsal Kitap bize çok benzeyen meraklı insanların öyküleriyle dolu—sorularını, korkularını, umutlarını, sevinçlerini olan, kendilerince gerçeği arayan, hayatın en zor sorularına cevaplar bulmaya çalışan insanlar.

“O her şeyi zamanında güzel yaptı. İnsanların yüreğine sonsuzluk kavramını koydu. Yine de insan Tanrı’nın yaptığı işi başından sonuna dek anlayamaz” (*Vaiz 3:11*). Süleyman burada ne anlatmak istiyor? İbranice bir sözcük olan ‘*olam*’ kelimesini bazıları “sonsuzluk”, bazıları ise “geçmiş ve gelecek hissi” diye tercüme ediyorlar. O halde bu ayete göre, Allah insan yüreğine ve zihnine, geçmiş ve gelecek hissini, sonsuzluğu yerleştirdi. Yani, insanlar olarak, “büyük sorular” denilen, yaşam ve genel olarak varlık konularında düşünemilme yeteneğine sahibiz.

Ve elbette, Kutsal Yazılar’ın işlevi burada da merkezidir. Biz kimiz? Neden buradayız? Nasıl yaşamalıyız? Öldüğümüz zaman ne oluyor? Kötülük ve acı neden var? Bunlar tarih kaydedilmeye başlandığından beri gerçeği arayanların sordukları sorular. Gerçeği arayan bu kişileri bugün bazı cevaplara yönlendirebiliyor olmak ne büyük bir ayrıcalık ve ne büyük bir sorumluluk. Hristiyan eğitimi, insanları Allah’ın Sözü’nde bulunan bu cevaplara yönlendirmek değilse nedir?

Kutsal Yazılar, yaşamın büyük sorularını cevaplamakta neden en önemli işleve sahip olmalıdır?

Yaşamlarımızı Paylaşmak

1. Selanikliler 2:6-8 ayetlerini oku. Pavlus burada okullarımızda ve kiliselerimizde yansıtabileceğimiz ne söylüyor?

Toplumda müşterekliğin çöküşüne şahit olduğumuz, Kutsal Kitap'ın kilise görüşünün her zamankinden çok daha anlamlı olduğu bir çağda yaşıyoruz. Matta 18:20 ayetinin hatırlattığı gibi: Nerede iki ya da üç kişi benim adıyla toplanırsa, ben de orada, aralarındaım.” Kilisenin ve topluluğun Yeni Ahit görüşü, öncelikli olarak imanlıların evlerinde şekillendi. Topluluk, ufak gruplar halinde evlerde toplandı, dualar etti, ezgiler söyledi, Rabb'in Sofrası'nı kutladı, İsa'nın sözlerini birbirlerine anlatıp öğrendi.

Bu ibadet toplulukları aynı zamanda ilk kilise okulları oldular çünkü yeni üyelerin Kutsal Kitap'la ve İsa'da bulunan bu yeni yaşamla tanıştığı yer burasıydı. Pavlus'un Romalılar 12:2 ayetindeki gibi yazıları, “Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin”, kilisenin bu eğitim işini çok ciddiye aldığını gösteriyor.

Bu ilk imanlılar kısa sürede müjdenin en iyi şekilde bu topluluğun içinde hayata geçirilebildiğini keşfettiler. Toplum içindeyken, ezgileri daha yüksek sesle söylemek için daha hevesli bir şekilde dua etmek için, daha ilgili ve şefkatli olmak için sebebimiz vardır. Diğer insanların Allah'ın iyiliğinden bahsettiğini duyduğumuzda, O'nun bize karşı ne kadar iyi olduğunu sezeriz; diğer bir kişinin mücadelesini ve acısını duyduğumuzda, Allah'ın kendi yaşamımızdaki iyileştiriciliğini sezeriz ve O'nun lütfu ile iyileştirmesinin araçları olmak için yenilenmiş bir istek duyarız.

Bugünün metninde, Pavlus Allah'ın müjdesinin her şey olduğunu öne sürüyor: Hacı kudreti, Rabb'in yeniden dirilişi, O'nun dönüşü vaadi. Açıkçası tüm dünyada bunlardan daha iyi haberler yoktu ve Pavlus yaşamını ilk ve öncelikli olarak, en yüksek doğruluk ve adanmışlıkla İsa'nın öyküsünü paylaşma mücadelesini verdi.

Fakat Pavlus burada müjdenin mesajının en iyi şekilde hayatı birlikte yaşayarak anlaşılabilirliğini ve tecrübe edilebileceğini savunuyor. İnsanların yaşamlarımızın Kutsal Kitap'ta bulunan lütf mesajını sergileyip sergilemediğini görmek için bizi yakından incelediğini asla unutmamalıyız.

Nasıl yaşadığın üzerine düşün ve kendine şu soruyu sor: Ben etrafımdaki insanlar için nasıl bir tanığım?

EK ÇALIŞMA: “İsa onların dünyasal yücelik umutlarını kırdı. Dağ yamacındaki yaptığı konuşmada yanlış eğitimin sonucunda gelişen olayları açık-lamaya ve dinleyenlerin O’nun karakterini ve krallığını doğru şekilde algılamalarını sağlamaya çalıştı. Yanlış düşüncelerinden dolayı onları sert bir şekilde eleştirmedi. Dünyada günahın sonucunda oluşan sefaleti gördü. Buna karşın düştükleri bu durumu eleştirerek onları incitmedi. O zamana dek bildiklerinden ruhsal olarak daha üstün olan bir değeri onlara öğretti. Onların, Allah’ın Krallığı hakkındaki düşünceleri ile çatışmadan, bu konudaki kararı kendilerine bırakarak onlara yol gösterdi. O’nun öğrettiği gerçekler, kendisini izleyen kalabalık için olduğu kadar, bizim için de aynı derecede önem taşır. Biz de, onların yaptığı gibi Allah’ın Hükümranlığının temel ilkele-rini öğrenmeliyiz.” —Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s.280.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 Robert Louis Stevenson 1850 yılında Edinburg, İskoçya’da doğdu. Stevenson, bir gece dadısı kendisini yatmaya hazırlarken, pencereye doğru kaydığında gördüğü manzara karşısında nasıl da büyülediğini anlatıyor. Gördüğü, sırasıyla sokaktaki gaz lambalarını yakan bir işçiydi. Çocukça bir hazla dadısını yanına çağırdı ve “Şu adama bak! Karanlıkta boşlukları yumrukluyor!” dedi. Allah topluluğuna ışık ve sevgi getirme işinde sana ne görev verdi? Eğer emin değilsen, birkaç kilise üyesini davet et ve oturup birlikte ne işler başarabileceğinizi tartışın.
- 2 Eğer kilise dünyaya ulaşmak konusunda Allah ile işbirliği yapacaksa, İsa’nın sözlerini ve hizmetini kucaklamalıyız. Beden alma gerçeği—Allah’ın bize, dünyamızda yaşamaya, bizimle birlikte mücadele etmeye, gülmeye ve ağlamaya gelmesi—, bize çevremizdeki insanlarla ilgilenmemizin istendiğini hatırlatıyor. Peki bunu nasıl yapacaksın? Topluluğunuzdaki gençlere, bu işe yardım etmeleri için nasıl iş verebilirsiniz?
- 3 Biz Yedinci Gün Adventistlerin, bize verilmiş olan harika gerçekleri diğer insanlara öğretmek konusunda taşıdığımız sorumluluğu düşün. Yerel kilise bu gerçekleri diğer insanlara öğretmek konusunda nasıl anahtar bir işlev görebilir ve görmeli? Aynı zamanda, kilise bu gerçekleri, onlar hakkında zorlayıcı sorular soranlarla tartışabilmek için nasıl güvenli bir yer olabilir? Ciddi sorunların sorulabildiği bir ortam yaratmak için sen ne yapabilirsin?
- 4 Sınıfta, yaşadığın toplumun kültürel önyargıları hakkında konuş. Kilisen diğer insanlara bu kültürel önyargılardan sıyrılıp onların yerine Kutsal Yazılar’daki öğretileri takip etmeyi hangi yöntemlerle öğretebilir?